

Af politi- og fængselsadministrative grunde går der normalt en vis tid, inden de dømte, der er på fri fod, bliver indsat til afsoning. Der vil derfor til enhver tid være et antal dømte på fri fod, der afventer afsoning. Herudover kan der på grund af manglende kapacitet i forhold til strafmassen (antallet af domme gange den idømte strafængde) være yderligere et antal dømte, som venter på at komme til afsoning, de såkaldte »ventere«. Det normale ventertal for afsoning af fængselsstraf ligger for tiden på 1.300 for afsoning i statsfængsel og 600 for afsoning i arresthus. Normalventertallet for afsoning af hæftestrafte er 3.400.

Den 11. oktober 1994 var der ud over normaltallet i alt 215 domfældte, som på fri fod afventede afsoning i statsfængsel, mod 532 ved udgangen af 1993 og 313 på samme tidspunkt året før.

Dømte med kortere fængselsstraffe afsoner som hovedregel i arresthus. Ved den seneste opgørelse (foretaget i starten af september 1994) var der 517 egentlige ventere til afsoning af fængselsstraf i arresthus. På opgørelsestidspunktet var der 380 egentlige ventere til afsoning af hæftestraf i enten statsfængsel eller arresthus. Der er tale om en stigning i forhold til samme tidspunkt sidste år, hvor der var 441 ventere til afsoning af fængselsstraf i arresthus og 130 ventere til afsoning af hæftestraf. Derimod er der sket et fald i forhold til juni 1994, hvor der var 694 ventere til arresthus og 573 hæfteventere.

Det er Kriminalforsorgens opfattelse, at venterkøen bl.a. med den udvidelse af kapaciteten, som gennemføres med fuld virkning fra årsskiftet 1994/95, vil være fjernet senest ved udgangen af 1995, såfremt kriminaliteten og strafmassen forbliver på det kendte niveau.

Ad § 11.31.03. Kriminalforsorgen, anstalter og frihed

Spørgsmål 6:

»Hvorfor er den forventede kapacitetsudnyttelse i 1995 på 93 pct. og ikke 100 pct.?«

Svar:

Direktoratet for Kriminalforsorgen har oplyst, at det normalt er forbundet med meget store vanskeligheder løbende at have en gennemsnitlig udnyttelse af fængselskapaciteten på over 90 pct.

Dette hænger bl.a. sammen med, at en hensigtsmæssig og fleksibel fængselsdrift skal sikre, at det til stadighed er muligt af f.eks. disciplinære grunde at flytte indsatte mellem de enkelte fængsels belægningsafdelinger og mellem de forskellige fængsler, ligesom en forsvarlig løbende bygningsvedligeholdelse gør det nødvendigt hele tiden at foretage bygningsarbejder i en flerhed af celler i de enkelte fængsler.

Efter Kriminalforsorgens opfattelse bør der derfor ud fra blandt andet behandlings-, bygnings- og personalemæssige årsager normalt ikke sigtes mod en udnyttelsesprocent i det samlede institutionssystem på mere end i gennemsnit 90 pct. af den til rådighed værende kapacitet. Denne forudsætning har gennem en lang årrække i bevillingslovene også været lagt til grund for budgetlægningen for Kriminalforsorgens virksomhed.

Det skal dernæst bemærkes, at specialafdelinger som for eksempel en grønlænderafdeling på Anstalten ved Herstedvester, den såkaldte afdeling B 3 i Statsfængslet i Vridsløselille samt de nyoprettede kontraktfængselsafdelinger i Nyborg og Ringe gør det meget svært at udnytte disse pladser optimalt, idet kun en bestemt gruppe indsatte kan anbringes på sådanne afdelinger.

En generelt højere udnyttelsesprocent ville i øvrigt gøre det betydeligt vanskeligere for politiet at få anbragt varetægtsarrestanter i de lokale arresthuse med væsentligt forøgede transportopgaver til følge.

Med henblik på nedbringelse af antallet af ventere har udnyttelsesprocenten i 1994 været fastsat til i gennemsnit 93. En sådan meget høj gennemsnitlig kapacitetsudnyttelse medfører, at det bliver nødvendigt i perioder at dobbeltbelægge celler. Dette betyder bl.a., at Kriminalforsorgens og politiets transportopgaver væsentlig forøges, at vedligeholdelsesopgaver udskydes med en meget hurtigere bygningsnedslidning til følge, og at personaleresourcerne udnyttes hårdt og uhenigtsmæssigt med mulige langsigtede uheldige påvirkninger af arbejdsmiljø m.v.